

Sygn. akt I UK 74/15

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Łodzi
o zasiłek macierzyński,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 grudnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi
z dnia 28 października 2014 r., sygn. akt VII Ua 126/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi, Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych jako Sąd drugiej instancji oddalił apelację K. M. od wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie o zasiłek macierzyński przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, I Oddział w Łodzi, oddalającego odwołanie. Sąd drugiej instancji stwierdził, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku macierzyńskiego za okres od dnia 27 listopada 2012 r. do dnia 13 maja 2013 r., od najniższej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe w wysokości 450 zł, nie naruszając art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i

macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512). Do ziszczenia się zdarzenia ubezpieczeniowego, w związku z którym nabyła prawo do zasiłku macierzyńskiego, doszło bowiem w dniu 27 listopada 2012 r. tj. przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej pod firmą K., w związku z którą, dokonując zgłoszenia do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego, opłaciła składkę na w wysokości 2.788,71 zł, oraz składkę na ubezpieczenie zdrowotne w wysokości 254,55 zł.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia przez niewłaściwą wykładnię art. 49 § 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Przyjęcie skargi do rozpoznania wynika stąd, że w ustalonym stanie faktycznym, skarżąca rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej w dniu 2 listopada 2012 r. i w związku z podjętą działalnością zadeklarowała oraz opłaciła dobrowolną składkę chorobową i zdrowotną w najwyższej kwocie. Skoro dziecko urodziła w dniu 27 listopada 2012 roku, spełniła przesłanki pozwalające na przyznanie zasiłku macierzyńskiego od podstawy równej kwocie 8.742,05 zł. Odmienne rozstrzygnięcie pozostaje w sprzeczności z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r. II UZP 1/10 oraz z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., I UK 350/11, według których Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli mieści się ona w granicach określonych ustawą z 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W ramach przedsądu ocenie w tym zakresie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie są badane podstawy skargi określone w art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., więc jest wymagane samodzielne i odrębne uzasadnienie wniosku (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Przytaczanie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do powtórzenia zarzutów ujętych w podstawach skargi oraz powoływanie na orzecznictwo Sądu Najwyższego nie dotyczące przepisów ujętych w tych podstawach, nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) bez obciążania skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.